

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 145/05
02.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", кога заступају пуномоћници адвокати АБ и АВ, против решења Министарства финансија Републике Србије, Управа царина 01/11 број У/П-1103 од 17. 11. 2004. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 02. 11. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управа царина 01/11 број У/П-1103 од 17. 11. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд 02 број У/П-3698/2004 од 29. 07. 2004. године, којим се, на основу члана 139. став 1. Царинског закона, у ставу I диспозитива исправљају подаци у ЈЦИ Ј1 број 20637 од 11. 09. 2003. године, ЦИ Лука Београд, у погледу наименовања 01, рубрике 33 (шифра робе) и 47 (стопа царине), а ставом II диспозитива тужилац се обавезује да плати износ од 84.820,00 динара, на име царине и других увозних дажбина за робу оцарињену по ЈЦИ Ј1 број 20637 од 11. 09. 2003. године, ЦИ Лука Београд.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, учињених повреда поступка и погрешне примене закона. Истиче да у конкретном случају није било основа за било какву исправку коначног и правноснажног управног акта – ЈЦИ-а, те у том смислу у решењу првостепеног органа није наведен правни основ за доношење решења. Наводи да правни основ не може бити одредба члана 139. Царинског закона за увоз извршен у време важења претходног Царинског закона, јер се сада, након ступања на снагу сада важећег Царинског закона, не може примењивати раније важећи закон. Такође сматра да нема могућности за измену управног акта и применом одредбе члана 105. Царинског закона, јер нису наступиле никакве нове околности због којих би требало изменити управни акт. Оспоравајући правилност накнадно извршеног тарифирања предметне робе, истиче да је за исту по другим царинским документима Царинарница утврдила другачије тарифирање. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Према стању списка предмета решењем првостепеног органа од 29. 07. 2004. године исправљени су подаци у ЈЦИ Ј1 бр. 20637 од 11. 09. 2003. године и тужилац обавезан да плати износ од 84.820,00 динара, на име царине и других увозних дажбина за робу увезену по овом царинском документу. Према разлозима образложења тог првостепеног решења, исти орган је тако одлучио, јер је у поступку накнадне контроле Комисија царинарнице утврдила да тужилац у предметном царинском документу није пријавио правилан податак за сврставање увезене робе са трговачким називом фрижидери "ББ" RD26-DC28CB-PBW10, за коју је пријавио тарифирање у Т.бр. 8418.21001000 са стопом царина од 1%, уместо Т бр. 8418.10900000 Царинске тарифе са стопом царине 10%. Код оваквог стања ствари Царинарница је применом члана 139. став 1. Царинског закона исправила овај податак о роби и према записнику Царинарнице Београд 04 број Д-3377/2 од 20. 07. 2004. године, применом прописане царинске стопе царинске тарифе извршила нов обрачун царине. Решавајући по изјављеној жалби тужени орган је након прибављања мишљења своје стручне службе о правилности тарифирања увезене робе 01/8 бр. У/П-1103 од 08. 10. 2004. године, оценио да жалба није основана. Ово стога што се увезена роба према напред наведеном мишљењу стручне службе туженог органа након прибављања података о сврставању увезене робе са сајта и према каталозима произвођача, те сагласно основним правилима за преименовање царинске тарифе, правилно сврстава у тарифни број, како је то утврђено решењем Царинарнице. Решењем туженог органа дата је оцена навода жалбе о неоснованости исправке правноснажног управног акта, па је наведено да се у конкретном случају не ради о исправци грешке нити о понављању поступка због чега се не могу применити одредбе Закона о општем управном поступку, већ се ради о исправци поступка о стању

применити одредбе закона о општем управном поступку, већ се ради о исправљању података о стању робе изнетих у декларацији који се могу мењати само доношењем одлука, у складу са одговарајућим одредбама Царинског закона, односно члана 139. тог Закона наконведеног поступка у смислу члана 141. истог Закона. С тим у вези наведено је да се Царинарница погрешно позвала на одредбе члана 105. новог, уместо на одредбе члана 141. старог Царинског закона. Жалбено оспоравање тачности извршеног претарифирања робе тужени орган је оценио неоснованим, јер се приговор може поднети само на записник донет у складу са одредбом члана 128. став 2. Царинског закона, што у конкретной ствари није случај, при чему је наведено да у поступку накнадне контроле није ни утврђено постојање неке нове чињенице, већ је утврђено постојање неусаглашености стварног стања робе и царинског документа, те исправа поднетих уз овај докуменат.

По оцени суда основано тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Пре свега, у решењу Царинарнице којим је извршено претарифирање робе није наведено због чега је тарифирање робе у царинском документу погрешно. Само наводима да је Комисија Царинарнице извршила контролуведеног царинења и о овоме сачинила записник не може се сматрати чињеничном основном решења, због чега решење није сачињено сагласно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97). Правилно тужени орган у оспореном решењу наводи да се царински докуменат исправља – уствари мења, применом одредаба Царинског закона као *lex specijalis*. Међутим, у доношењу решења, а сагласно одредби члана 52. Царинског закона ("Службени лист СРЈ" бр. 45/92...7/03) примењују се одредбе Закона о општем управном поступку. Осим тога, погрешно Царинарница у диспозитиву првостепеног решења врши исправку података, уместо мењања истих јер према стању списка предмета иведеном поступку не ради се о погрешно унетим подацима у царински докуменат, већ о погрешно утврђеним подацима. Такође, тужени орган у оспореном решењу неосновано наводи да је у поступку накнадне контролеведено савјивање података о тарифирању робе наведеног у царинском документу и исправама поднетим уз овај докуменат, јер из записника Комисије Царинарнице и стручног мишљења туженог органа не произилази да је само савјивана поднета документација, већ су вршене и додатне провере, на сајту и у каталогу произвођача. Према стању документације поднете уз царински докуменат, ови докази нису поднети уз ЈЦИ, те у накнадној контроли није вршена само ревизија документације царинског документа из члана 136. Царинског закона него накнадна контрола правилности извршеног царинења, на коју је царинарница овлашћена по члану 141. истог Закона. Пошто је у том поступку Царинарница утврдила другачије чињенично стање (према наводима записника комисије које међутим није унела у решење првостепеног органа од 29. 07. 2004. године), она је дужна да увозника упозна са утврђеним чињеничним стањем и омогући му изјашњење о овоме, како би увозник правдао правилност пријављених података. Осим тога Царинарница је у царинском документу обавезна да изврши измену података према накнадно утврђеном, другачијем чињеничном стању и према овоме изврши нов обрачун царине. Према списима предмета, при пријему записника комисије Царинарнице тужилац је најавио подношење приговора, али се овај не налази у списима предмета, те се не може несумњиво утврдити да ли се тужилац изјаснио о чињеничном стању утврђеном у поступку накнадне контроле. Став туженог органа да тужилац у поступку накнадне контроле не може поднети редовно правно средство из члана 128. Царинског закона, по оцени суда, није од утицаја на другачији став суда, јер тужилац у поступку накнадне контроле има право да се изјасни о новоутврђеном чињеничном стању, па и да оспорава његову правилност. Разлоге оспореног решења којима се тужени орган за основ свог става позива на мишљење своје стручне службе, Врховни суд за сада не може прихватити као основане, пре свега са разлога јер прибављено мишљење стручне службе туженог органа, које је основ оспореног решења, представља доказ у смислу Закона о општем управном поступку само ако је увозник са овим упознат на напред наведени начин, а о томе у списима предмета нема доказа.

Врховни суд је ценио наводе тужбе, којима се оспорава правни основ, тј. овлашћење Царинарнице да врши контролу извршеног увоза, као и правилност примене претходно важећег Царинског закона, па је нашао да ови нису основани. Ово из разлога што одредбе члана 141. раније важећег Царинског закона, Царинарници дају овлашћење да у року од 2 године након извршеног увоза може вршити контролу података утврђених уведеном царинском поступку, односно прописује дужност учесника у царинском поступку да Царинарници омогући вршење ове контроле. Пошто је увоз извршен 2003. године (а сада важећи Царински закон је ступио на снагу 25. 07. 2003. године, али се осим одредаба члана 17, чл. 252. – 330, и прелазних, које не регулишу царинско-управни поступак – примењују од 01. 01. 2004. године), царинење је извршено применом раније важећег Царинског закона, па се правилностведеног царинског поступка цени у односу на правилност примењеног Царинског закона.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је уважио тужбу и применом члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде.

У поновном поступку, а сагласно одреби члана 61. ЗУС-а, тужени орган је дужан да поступи по примедбама из ове пресуде, тако што ће отклонити учињене битне повреде поступка, а одговарајуће одредбе Царинског закона које регулишу поступак накнадне контроле и доношења решења, провести сагласно тумачењу израженом у овој пресуди.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 02. 11. 2005. године, У. 145/05

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

МЃ